

105509

SANGER

VED

MINISTER RIISNÆS'

BESØK I TROMSØ

2. AUGUST 1942

*„Norge, Norge! Blidt eller hårdt
du er vårt, du er vårt,
du er framtidens land.“*

TRYKT I FYLKESTYKKERIET — TROMSØ

Kampsang.

Norge vårt land, du hvis framtid er vår,
du fedrene jord langt nord,
Til vern om din frihet i fylking vi går,
og skaper en reisning stor.
For deg vi idag står beredt!
Vårt folk skal igjen bli ett.
En samlet nasjon er det mål vi vil,
selv om livet skal settes på spill.

Refr. (Synges en gang.)

Fram til kamp Norges ungdomsskare,
til kamp under solkorsflagg,
fedrelandet er no i fare
og trenger deg enno idag.
Kom da med fra by, fra bygd og fjord,
fra hver flekk hvor det nordmenn bor.
Slutt deg til du som vil forsvare
vår heim og vår odelsjord.

O. L. Hoff.

Det bryter et lys gjennom skyen.

Det bryter et lys gjennom skyen,
et varsel om tidenes hverv.
Vi forer til seir gjennom byen
vårt sveitflagg med solkors og sverd.
Vi er Vidkun Quislings hirdmenn,
den norske frihetskampens hær,
et uttrykk for norronaviljen,
den stand som staten hær
Quislings hær marsjerer.
Over vårt Norge gryr det no av dag,
og foran i kampen vaier solkors-flagg.
Fremad Quislings hirdmenn!

Vi kjemper for frihet og ære,
for orden, for rettferd og fred.
Vi fanen til seier skal bære,
den røde fronten skal ned.
:- Vi er Vidkun Quislings hirdmenn ...

Så la da signalene gjalle,
på marsj imot seier vi går;
og om vi i kampen skal falle,
så vet vi at merket det står.
:- Vi er Vidkun Quislings hirdmenn ...

N. D. Bjørn.

Det drønner i gata.

Mel.: Sosialistmarsjen.

Det drønner i gata
av taktfaste skritt,
det smeller i rødgule flagg.
Det er ungdom på marsj
mot den gryende dag,
mot et land som er frelst og er fritt.
:- Vi kjemper for orden for rettferd og fred,
kom ungdom idag og vær med. :-

Vi kommer med ungdommens
tro på vår sak,
med hele vår glød i behold.
Og derfor vi taktfast
marsjerer idag
på tvers gjennom terror og vold.
:- Vi kjemper for orden for rettferd og fred,
kom ungdom idag og vær med. :-

For frihet, for norskhet, for Norge hurra!

Der ligger et land mot den evige sne,
i revnene kun er det vårliv å se.
Men havet går til med historie-døn,
og elsket er landet som mor av sonn.

Hun tok oss i fanget den gang vi var små,
og gav oss sin saga med billeder på.
Vi leste så øyet ble stort og vått,
da smilte den gamle og nikket blott.

Hun strødde sin snø over fjellbratt li,
bød så sine gutter å stå dem på ski.
Hun knuste med stormhånd det nordhavs speil,
bød så sine gutter å heise seil.

Da lød der et fremad! et fremad! ennu
på fedrenemål og med fedrene hu,
for frihet, for norskhet, for Norge hurra!
og fjellene sjøl roper langt hurra!

Bjørnson

Nordmannens heim.

Millom bakkar og berg utmed havet
heve nordmannen fenge sin heim,
der han sjøl heve tuftene grave
og sett sjøl sine hus oppå deim.

Han såg ut på de steinute strender,
det var ingen som der hadde bygt.
«La oss rydja og byggja oss grender,
og so eiga vi rudningen trygt.»

Han såg ut på det bårute havet,
det var ruskot å leggja uttpå.
Men der leikade fisk nedi kavet,
og den leiken den vilde han sjå.

Fram på vinteren stundom han tenkte:
Gjev eg var i eit varmare land!
Men når vårsol i bakkane blenkte,
fekk han hug til si heimlege strand.

Og når lidene gronskar som hagar,
og det laver av blomar på strå,
og når næter er ljose som dagar,
kan han ingen stad venare sjå.

Ivar Aasen.